राघवस्यामुषः कान्तामाप्तैरुक्तोन चार्पिपः। मा ना १५ सर्गः
नुभूः स्वकान्दोषान् मा मुहोमा रुषोऽधुना ॥ १६॥

राघवस्येत्यादि। प्रमादित्वमपि तेऽस्ति यतो राघवस्य कान्तां ज॰म॰
अमुषः खण्डितवानसि खण्डनञ्चास्यादृदं यद्भर्त्रा वियोजनं
मुषखण्डने पुषादित्वादङ् पुषादयश्चगणान्तागृहीताः आप्तैर्वि
भीषणादिभिरुक्तोन चार्पिपः नार्पितवानसि कान्तां अर्त्तेर्णौ
अर्त्तिहीत्यादिना पुगन्तगुणः चङि द्विर्व्वचनेचीति स्थानिवद्भा
वादजादेर्द्वितीयस्येति पिशब्दो द्विरुच्यते रेफस्य नन्द्राद्रति प्रति
षेधः तदधुना स्वकानात्मीयान्दोषान् दुश्चरितानि मा नानुभूः
अपित्वनुभव माङि लुङ् गातिस्थेति सिचोलुक् मा मुहः मोहं मा
गमः मा रुषः रोषं मा कार्षीः मुहिरुषिभ्यां पुषादित्वादङ्॥१६॥

राघवस्येत्यादि। प्रमादित्वमपि तवास्ति यतस्त्वं राघवस्य भ॰
कान्तामममुषः अपहृतवान् मुष्यदृछिदि अनेकार्थत्वादपहारार्थः
कान्तावियोजनमेव वात्र छेदः शासलिहृदित्यादिना पचे
ङः आप्तैर्विभीषणादिभिरुक्तोऽपि त्वं तां न चार्पितवानसि ऋलि
गत्यां ऋप्रापणे च ह्रीलीरीत्यादिना पन् णुश्च नाजन्तादेरा
दिर्द्विः स्यादौनवद्रोऽयेदृति वचनात् पीत्यस्य द्वित्वं ञेर्लोपः
अधुना स्वीयान् दोषान् आत्मीयचेष्टितानि मा न अन्वभूः किञ्च
अनुभव अनुपूर्व्वभवतेर्भूस्थापिवेति सेर्लुक् त्वं मा मुहः मोहं
मा गमः मा रुषः रोषं माकार्षीः मुह्यूञिवैचित्त्ये रुषिर्ञिक्रुधि
आभ्यां शासलिहृदिति ङः॥१६॥